

מוסף לראש השנה

חורת הש"ץ

וּבְכֵן, וְלֹךְ תַּעֲלֶה קִדְשָׁהּ, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ.

סליק

וְנִתְּנָה תִּקְוָה קִדְשָׁהּ הַיּוֹם, כִּי הוּא נוֹרָא וְאִים. וְכוּ תִנְשֵׂא
מַלְכוּתָהּ, וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד כְּסָאָהּ, וְתִשָּׁב עָלֵינוּ בְּאַמְתָּה. אָמֵת,
כִּי אַתָּה הוּא דָן וּמוֹכִיחַ וְיֹדֵעַ וְעֹד וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר
וּמוֹנֵה, וְתוֹכַח כָּל הַנִּשְׁכָּחוֹת, וְתַפְתַּח אֶת סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת,
וּמֵאֲלֵינוּ יִקְרָא, וְחוֹתֵם יָד כָּל אָדָם בּוֹ. וּבִשְׁפָר גְּדוֹל יִתְקַע,
וְקוֹל דְּמָמָה דָּקָה יִשְׁמַע, וּמִלְאֲכִים יִתְפַּוֵּן, וְחֵיל וְרִעָדָה
יִאֲחוּז, וְיֵאמְרוּ: הִנֵּה יוֹם הַדִּין, לִפְקֹד עַל צָבָא מְרוֹם
בְּדִין, כִּי לֹא יִזְכּוּ בְּעֵינֶיךָ בְּדִין, וְכָל בָּאֵי עוֹלָם יַעֲבִירוּ
לִפְנֶיךָ כְּכִנֵּי מְרוֹן. כְּבִקְרַת רוּעָה עֲדָרוּ, מַעֲבִיר צֹאֵן
תַּחַת שִׁבְטוֹ, כֵּן תַּעֲבִיר וְתַסְפֵּר וְתִמְנֶה וְתַפְקֹד נַפְשׁ כִּי
חַי, וְתַחַתְךָ קֶצֶבָה לְכָל בְּרִיּוֹתֶיךָ, וְתַכְתֵּב אֶת גִּזְרֵי דִינָם.
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכְתְּבוּ, וּבְיוֹם צוֹם כְּפוּר יִתְחַמֵּן, כְּמָה
יַעֲבִירוּ וְכְמָה יִבְרֹאוּ, מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת, מִי בִקְצוֹ וּמִי
לֹא בִקְצוֹ, מִי בְמִים וּמִי בְאֵשׁ, מִי בַחֲרֵב וּמִי בַחֲיָה, מִי
בְרָעָב וּמִי בְצָמָא, מִי בְרַעַשׁ וּמִי בַמִּנְפָּה, מִי בַחֲנִיקָה וּמִי
בַסְּקִילָה, מִי גִנוּחַ וּמִי גִנוּעַ, מִי יִשְׁקֹט וּמִי יִטְרַף, מִי יִשְׁלֹ
וּמִי יִתִּיּוֹר, מִי יַעֲנֶי וּמִי יַעֲשֶׂר, מִי יִשְׁפֹל וּמִי יָרוֹם.

ותשובה ותפלה וצדקה

מעבירין את רע הגזירה.

כִּי כְשֶׁמֶךְ בֵּן תַּהֲלִתָּהּ, קָשָׁה לִכְעֵס וְנוֹחַ לִרְצוֹת, כִּי
לֹא תִחַפֵּץ בְּמוֹת הַמֵּת, כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ וְחַיָּה, וְעַד
יוֹם מוֹתוֹ תַּחֲכֶה לוֹ, אִם יָשׁוּב מִיָּד תִּקְבְּלוּ. אָמֵת כִּי אַתָּה
הוּא יוֹצֵרָם, וְאַתָּה יוֹדֵעַ יוֹצְרָם, כִּי הֵם בְּשֶׁר וָדָם. אָדָם יִסּוּדוֹ
מִעֵפֶר וְסוֹפוֹ לַעֲפָר, בְּנִפְשׁוֹ יָבִיא לַחֲמוֹ, מִשּׁוּל בְּחֶרֶס
הַנִּשְׁכָּר, בְּהַצִּיר יָבֵשׁ וּבְצִיץ גּוֹבֵל, וּבְצֵל עוֹבֵר, וּבְעָנָן
קָלָה, וּבְרוּחַ נִשְׁבֵּת, וּבְאֵבֶק פּוֹרֵחַ, וּבְחֵלוֹם יַעוֹף.

ואתה הוא מלך אל חי וקיים.

סוגרים את ארון הקודש

מצאתי מכתב ידו של חז"ל אפרים מבונא בר יעקב, שר' אמנון
 ממגנצא יסד ונתנה תוקף על מקרה הרע שאירע לו וזה לשונו:
 מעשה בר' אמנון ממגנצא שהיה גדול הדור ועשיר ומיוחס ויפה
 תואר ויפה מראה והתלו השרים וההגמון לבקש ממנו שיהפך לרתם,
 וימאן לשמוע להם ויחי כדברם אליו יום יום ולא שמע להם ויפצר
 בו ההגמון ויחי כהיום בהחזיקם עליו ויאמר הפץ אני להועץ
 ולחשוב על הדבר עד שלשה ימים, וכדי לדחותם מעליו אמר כן
 ויחי אך יצוא יצא מאת פני ההגמון שם הדבר ללבו על אשר ככה
 יצא מפיו לשון ספק, שהיה צריך שום עצת ומחשבת לכפור באלקים
 חיים ויבוא אל ביתו ולא אבה לאכול ולשתות ונהלתי ויבואו אליו
 קרוביו ואחביו לנחמו וימאן להתנחם כי אמר ארד אל ניבי אבל
 שאולתי ויבך ויתעצב אל לבו ויחי ביום השלישי בחיותו כואב ודאג
 וישלח ההגמון אתריו ויאמר לא אלך ויוסף עוד הצר שלוח שרים
 רבים ונכבדים מאלה וימאן ללכת אליו ויאמר ההגמון סחרו את
 אמנון להביאו בעל כרחו ויסחרו ויביאו אותו ויאמר לו מה זאת
 אמנון, למה לא באת אלי למועד אשר יעדת לי להועץ ולהשיב לי
 דבר ולעשות את בקשתי ויען ויאמר אמנון אני את משפטי אחרון
 כי הלשון אשר דבר ותכוב לך דינה להתכה, כי הפץ היה ר' אמנון
 לקדש את ה' על אשר דבר ככתי' ויען ההגמון ויאמר לא כי הלשון
 לא אחתוך כי היטב דברתי, אלא הרגלים אשר לא באו למועד אשר
 דברתי אלי אקצץ ואת יתר הגוף איסרי ויצו הצורך ויקצצו את פרקי
 אצבעות ידיו ורגליו, ועל כל פרק ופרק היו שואלין לו התחפז עוד
 אמנון להפך לאמונתו ויאמר לא ויחי ככלותם לקצץ צוה הרשע
 להשכיב את ר' אמנון במגן אחד וכל פרקי אצבעותיו בצידו וישלחוהו
 לביתו חכי נקרא שמו ר' אמנון, כי האמין באל חי וסבל על אמונתו
 יסורין קשין מאהבה, רק על הדבר שיצא מפיו
 אתר הדברים האלו קרב מועד והגיע ראש השנה בקש מקרוביו
 לשאת אותו לבית הכנסת עם כל פרקי אצבעותיו המלוחים
 ולהשכיבו אצל שליח צבור ויעשו כן ויחי כאשר הגיע שליח צבור
 לומר הקדושה ודעות אשר הגה אמר לו ר' אמנון הסתן מעט ואקדש
 את השם הגדולי ויען בקול רם ובכח לך תעלה קדושה, כלומר
 שקדשתי את שמיך על מלכותך ויחודך וארץ כן אמר ונתנה תוקף
 קדשת חיוס' ואמר אמת כי אתה דיין ומוכיח, כדי להצדיק עליו
 את הדין, שיעלו לפניו אותן פרקי ידיו ורגליו וכן כל הענין, וחזכיר
 וזאת יד כל אדם בו ותפקד נפש כל חי שכך נגזר עליו בראש
 השנה וכשגמר כל הסילוק נסתלק ונעלם מן העולם לעין כל ואינו
 כי לקח אותו אלקים ועליו נאמר (תהלים ל"א) מה רב טובך אשר
 צפנת ליראיך וגו'
 אתר הדברים והאמת אשר העלה ר' אמנון ונתבקש ברישית של
 מעלה ביום השלישי לשתרתו נראה במראות הלילה לרבנא קלונימוס
 בן רבנא משולם בן רבנא קלונימוס בן רבנא משה בן רבנא קלונימוס
 וליסד לו את הפיוט תהא ונתנה תוקף קדשת חיוס' ויצו עליו
 לשלוח אותו בכל תפוצות הגולה להיות לו עד וזכרון ויעש הגאון כן
 [אור זרוע סוף הלכות ראש השנה]

המחברת השמונה-עשרה

ואשא משלי ואמר:

380 ראה מקרי ומן בוגד, אגוש אגוש, והפלא,
ודבר, ממך נעלם, אני את אונן גולה,
פרטיו לא אבאר, כי זמני מספר יכלה:
זמן יריק לך מצוק, והטוב ממך יכלה,
ואישיו חולפים יום יום, ואדם כלבש יכלה,
385 ומי יוריש, ומי יעשיר, ומי ירד, ומי יעלה,
ומי מלך, ומי הלך, ומי נקבד, ומי נקלה,
ומי עליז, ומי אביון, ומי שוקט, ומי גולה,
ומי נטרף, ומי נטרף, ומי נסקל, ומי נתלה,
מתי מספר כתבמים לך ועוד נוסף עלי אלה!

390 ואמר שלמה בחכמתו פעם ופעמים: לכל ועת לכל חפץ תחת השמים וכלן הניא את דבר אדני מעבדיו וזכה ארחו וישייר מעבדיו ועל דבר אמת ועונה צדק ישקדי ומעשיו ידרש ויסקדי כי הזמן יתן פני הצאן אל עקדי ותחת כבודו יקדי וטרף ורוע אף קדקדי כי עת ספר ועת רקד.

ואשא משלי ואמר:

395 ראה, צבי, ומן ועת, ועל דבר אמת שקד, ומן ועת לכל יצור, ועת ספר ועת רקד.

ויהי ככלותי לדברי ושיירי עליצותי לחברי ואמר השר: הודעתי איך רבת שבועה לה נפשך יגונים ולשמע לעג השאננים והבו לנאיונים אשר לא נשאו למעלתך פנים ועמה הודיעני אם מצאת נדיב בדור אשר פרץ הזמן יגדר?

400 ואען ואמר: פנעתי את שש ועושה צדקי איש נדיב מחזק הפדקי תמים בדורותיו יערפו כמקור נדבות מטרותיו והזיל עלי משל נדבותיו ואכלתי בביתו דגים חשוכים וגדרי עזים טובים וחברתי עליהם שירים ערבים.

381 מן נעלם, שהיה נעלם ספר, 383 יכלה, יטע, 385 ומי יוריש ומי יעשיר, וזה ירל וזה יעשר, 392 יתן פני הצאן אל עקדי, יעודר הולדת העקורים והברורים, חסותים והרשעים.

381 את, ש"א ב יב, 382 פרישו, ודיו הגדול לרבנו נסים: אם עסדתי לפרש את חטאי ולבארם, וכלת הזמן וחם לא יכלו: לעיל ס' 190, 383 מן נעלם, ברי כו, 384 חולפים, תהי קב כו, 385 ושי, ש"א ב ו-ו: מוסף ליום כפור, ונתנה תקף: מי בחניקה ומי בסקילה, מי ינות ומי ינוע, מי ישקט ומי ישרק... מי יעני ומי יעשר, מי ישפל ומי ירום, 386 נכבד, יש' נ ה, 389 סתי, ברי לר ל, ועוד, יר לו לז, 390 לבל קח' נ א יו, הירא, שטי' ט ב, 391 יזכה, תהי קיט ט, ועל, תהי טח ה, 392 יתן, ברי ל ט, ותחת, יש' י טז, וטרף, דבי' לז ב, 393 עת, קח' נ ד, 395 ועל, תהי טח ה, 396 ועת, קח' נ ד, 397 רבת, תהי קכג, 398 אשר, דבי' יו, 399 פרץ, יש' נה יב, 400 פנעתי, יש' סד ד, כחוק, מ"ב יב ו, חמיש, ברי' ו ט, 401 יערשו, דבי' לב ב, 402 וגדרי, ברי' כז ט.

[326]

מחברת זו ירון כ"ז
יהא"ג גא"י

אגנול ה'רמ"א (1328 - 1329)

4

יהרג צחית

תחיה רביעית

ראיתי מושבי בית קולנוע שנתרב
מנחים על מגרש ריק
שהוצאו מביתם הטוב והאפל
והפקרו לשמש האכזרית,
שגרי מושבים עם חלקי שורות ממספרות
24, 26, 28, 30 עם 7, 9, 11, 13.

ושאלתי את נפשי: אי צלילות ואי דבורים
שהיו על המסך. מי באש ומי בפנים
והיכן אלה שישבו במושבים האלה,
היכן קינתם והיכן צחוקם
היכן נדודיהם והיכן נדודיהם
ומה המראות והתמונות שהם רואים
ומה המלים שהם שומעים עכשיו.
האם הם יושבים צדין בשורות ממספרות
או עומדים בשורות ארפות
ואיך יקומו לתחיה והיכן יקומו.

"גם האגרוף היה בזה
יז בתיה ואבל צחית"

* / חיים לוי

אש נעצים נאכנים מפניחות קאלה
מי ינוע בשדות האמללים האלה

מי יאמר רקפת
אני אומר שנית רקפת
ויכשש נחשת

לא הרבה חמש דקות נחשת
בדרכו אל גבריאלה
בדרכו אל גבריאלה הנשרפת

מי ינוח על הדבר

מי ינוע בצלליה על קו הרקס
במלאך לא-פגיע
במלאך ממשיך ללכת
המכשש והב לשארית הדבר

תוף ומרמה הרחק מקאן
יתחיל הפכי

תנועה ז'ג'ז

בספר מצויים כמה ביטויים ומתנחים שיש בהם כדי להכביד על קוראים
שאינם בקיאים בהם כמטבעות לשון או כציון לאירוע מסויים. תוספת
פירוש כלשהי למלים האלה עשויה להקל על הבנת הנקרא.

מגל"ד - מקלע תוצרת צ'כיה, בשימוש צה"ל ב-48' (38).
מוג"ד - מוקש נגד רכב (שם).

דרך הרעב - הכוונה לכביש הרעב שנסלל בימי הבריטים כנגב
כעבודות-דחק לבדווים נפגעי הבצורת הקשה. מוליך לאימרה (112).

"ארץ זבב חמיר וג'חאש" - (ערבית) אברי הזכרות של חמורים
ועיירים (135).

"רקפת" - קו דיווח בין הכוחות בשיחת רדיו (בדרך כלל פרחים או
ירקות) (154).

"נחושת", "זהב" - מילות הפעלה לסיוע ארטילרי (שם).
"גבריאלה" - שם יעד (בדרך כלל שמות נשים או ערים) (שם).

חזן עטר

6

ליל אונטרז כהן

Who By Fire

And who by fire, who by water
Who in the sunshine, who in the night time,
Who by high ordeal, who by common trial,
Who in your merry, merry month of May, who by very slow decay
and who shall I say is calling?

And who in her lonely slip, who by barbiturate
who in these realms of love, who by something blunt,
Who by avalanche, who by powder,
who for his greed, who for his hunger
and who shall I say is calling?

And who by brave assent, who by accident
who in solitude, who in this mirror
Who by his lady's command, who by his own hand
who in mortal chains, who in power
and who shall I say is calling?

© 1974 Stranger Music Inc. Reprinted by permission.

This is based on a prayer recited on the Day of Atonement.

2137

פירט לימים הנוראים

תעודתנו עתה היא דוקא להכיר ולהודות באי-היתוס שלנו מימות-עולם ועד
עתה, בפסול-האופי שלנו — ולהתעלות ולהתחיל הכל מחדש. לא מיוחסים
אנו, אחינו בני-ישראל... אבל עוד יש מקום לתיקון. (י"ח ברנר)
דצמבר 2008

מי בפנים

מי באש

מי ביד

מי פחת יד

מי בארבעים ושמונה

מי בתשס"ח וטש"ס

מי בפעלולתגמול

מי בששים ושבע, בששים ושמונה, בששים ותשע, בשבעים, בשבעים
ואחת, בשבעים ושמנים, בשבעים ושלוש

מי בשנת ל'דתי, מי בשבעים ותש"ס, בשבעים וטש"ס, בשבעים ושבע,
בשבעים ושמונה, בשבעים ותשע, בשמונים, בשמונים ואחת

מי בסברה ושחילה, מי בשמונים ושלוש, בשמונים וארבע, בשמונים
ותש"ס, בשמונים וטש"ס

מי באינתיפאדה הראשונה בידים ורגלים שבורות, מי בשמונים ושמונה,
בשמונים ותשע,

מי ביד עמי פופר, מי בתשעים ואחת,

מי בשמי, מי בתשעים ושלוש, בתשעים וארבע, בתשעים ותש"ס

מי בכפר כנא, מי בתשעים ושבע, בתשעים ושמונה, בתשעים ותשע
מי באינתיפאדה אלאקצא

מי בסכול ממקד, מי באלפים ואחת

מי בפצצות וחצי, מי באלפים ושלוש, באלפים וארבע, באלפים ותש"ס
מי הפצצות בכפר כנא

מי בפצצות מפרד, מי באלפים ושבע

מי בתנקה של עופרת יצוקה

מי הקא בתור

האגודה "אג" 2009

2013 "אג" 2013

2. ערב יום כפור תל אביבי

מי באש

(מדליק סיגריה)

ומי בחור,

מי עם אביו מרשרש ומי עם מחשוף,

מי מתבודד עם ספר ומי מחבק ברחוב.

מי בחשכה ומי באור,

מי פוסע בחפשינות ומי בכל זאת נעמד ברמזור,
מי פושט יד כהרגלו ומי אפלו לא אומרים לו לא.

מי בגפו ומי עם בלבו

מי ממרפסת הבאהאוס משקיף ומי מסתגר בחדרו

מי לשם שמים ומי לשם גזרתו.

מי מקשיב ומי מתדין

מי מתרחב ומי מתאין

מי מתאפק ומי מזדיין.

מי צועק בקריז ומי בויפסנה

מי נאמן ומי עם השכנה

מי עם התירת ומי עם השכינה.

מי במסדה מחתרית ומי מתבלט

מי מקים פיקניק באמצע הצמת ומי בסיאנס עם הפת

מי בסוטיל ומי באינטרנט.

מי בגלביה ומי בעקב

מי מתעצבן ומי מתלהב

מי מתרחק ומי מתקרב.

מי מסעת על ידי פיליפינית ומי נושא את תינוקו

(ונראה כמרהב רגלים)

מי נשמר מאלהיו ומי מדריסת אופנים

מי בשיחה עם רחוק מבקש סליחה ומי בפפר קופץ לברכה.

מי ממחר ומי אטי

מי בבית דניאל ומי בבית פנסת שכונתי

מי יעני ומי אמת.

מי סופר שעות ומי חש בטוב

מי נקי ומי מחזיר חוב

מי חי את הרגע ומי מעלה באוב.

מי בדרך לגן העצמאות ומי בדרך לגג גורד-שחקים

מי מזמזם לאונרד כהן ומי בחבורות משחק משחקים

מי רץ לארץ הירקון ומי במרתון סרטים.

מי מתגבר ומי מילל

מי בסקטים ומי במקל

מי מנשנש ומי מתפלל.

ותשובה ותפלה וצדקה

יצורו למצא חניה.

אמיל שטיין רטור

2011

יו. האיש הטי

ואיש טי אל לבו סח: סגור דבר
קרוב. ידו את דינוף חוסכת.
ואתה אל תאמר: סודי מספר.
יסודך סן סוד שנסל סתתיה.
יסודך סן סוד. יסודך סן סטי
שנסל סקרבנות סקרים או סגיא.

זה סיבו של סוסון. זה סרבו ססעוד.
את נקש סטי סשודרת
הוא בורא סן האיש סנסל שדוד
וחוסם סה את סו סשודרת.
וסנינו נוסאים. סנססם לרוץ ארת.
את חוסם סספת וחוסם ססלקוס.

וסטי סף סמר: זה אשר סידו
לי נפשי לשלל. לא יקום לתוכחת
אף דוסם סוריד. סקסלם אום.
סם סני גס סניו עולים וסד.
סם סני. סקוסם וקלקתם סדרך.
גס סניו סזרים עולים סרש.

ססדי הוא שני ססלם ססני
סניסות אלמונית וסוחשת
והוא ססש קליל סנסלע בסאוגי
סמו סשת קלועה סתוף סשת.

והוא ססש קליל אשר לא יססס.
אף שוססים אותו ארץ סבה וסססס.

וסחוקי סססים לא סלו שלי.
וסקטי - סקט זר יססס.
וסמרתי: אנים את אחי סגבוליי...
וסרדו ססים סאוברי מססנת.
וסרדו ססים סאוברי מססנת
וססנה ססבר ססלכה נססנת.

וסד ססע סססר ינסל אל חק
וססיר סססס וסונו סאונק.
סי סל סרית סין ססודים נססנו סיר וסחוב
וססרה סססורות וסניק.
וססרה סססורות וסניק
סחוססים ססרי אסניק.

זהו ססע ססצ וסני. סמו סנאי
וקמו חק סל יוסר סססה סיא
סי יקיו ססוסססס איש סת ואיש סי.
סף נוסאים סם סמוט בססנים.
סף נוסאים סם סמוט בססנים.
ססריים וסחים סמו אש וסים.

סיר סילני

★

לא. אין יסודנו מעפר. אנו באים מן הבשר המלבלב,
המבאיש עם העפרו בעפר ואם לא יעפר.
יסודנו מן החיק הממתיק לכל חי מן הבשר
ורק סופנו לעפר.
יוצאים מן הדם ואין חוזרים אל הדם.
ריחות אחרונים של גנים לפני הנטשים.
באשת המות בצל האילנות. מסכת סתו סגיר.
מסע עננים ממצחי הולך לרחוק רחוק.
דם בפי ולא הכני אדם באגרופו.

★

בקל בפחדהקלות אנו נחפזים אל השמחות הגדולות
קרואי כלולות בריתות ידידות זמר וצחוק
עינינו יוצאות כחיות מיצר עבת לחדות אש המדורות,
ההננו שמחים עד גבהות ועד עמק?
האין עמוד אד הבשם הורד מתמעט ונמוג?
אבל באבלנו איך אנו מתנהלים כבדות פסוסים השחרים. יד
לא נדענה דמות, סגרה עלינו שער. וי, לבלי חק!

בהחל השמים הבקועים להשקות אדמות מתיקות,
תבך נפשי בי על משפכי בלילות לטמוני עפר:
נאות קיץ בשפע נהותיו ומגדיו השאירו אחריהם:
אשה אשה ושלמותיה גבר גבר ובגדיו..
עכשו גם הקיץ הזה - בהם: איננו כבר.

בן אדם בן אדם! כרם נטעת, ברכו אלהים בפריו:
גדול יהיה יום האסיף וחלקך על נימים שפר:
טרשים סקלת רך וחמחום ודשן העפר
בין הגפנים. זכר כי השכל באפשר-הכרם כפר!
שלמה כאוב אתה? ענני! - והכורם עונה:
- אבחר לבוא אל האש ולא אל העפר..
והן אדע כי נכון המקום שהמערך עוד לא חפר
והאל סופר ימי ולילותי כאשר לקודמי ספר.

"כינויך בוגר אהב"
ג'רנין "ספר יחזקאל"

3 ק"ה ו'אן

ציר פילדלפי

אדם יסודו מעפר
ובעפר הוא מפשפש
את אחי אני מבקש
בחול
לא בקודש
זוחל על הברכיים
החול רך
האצבעות מתפלשות
החול חמקמק
לא מרים את הראש
החול מטשטש
הלב נחמץ
החול רטוב
מחולחל
דם
דמי אחי צועקים
צרודים
חנוקים
גרגיר גרגיר
ספק מנציץ ספק לוחש
כי מעפר באתי
אך הוא אותי מגרש

30/6/2006

אדמיאל קוסמן

פיוט למוסף של ראש השנה

ואיך אתה מבית מלמעלה פותח עוד שנה
ואיך אתה סופר אותנו, כמו כבשים פועים,
קרבים אליך, לבמה
ומה אתה אומר עלינו,
על העז, ועל הפרי, ועל העוף,
על החיה, והבהמה
ואיך אתה מונה אותנו לפניך
בזמנים של השנה

על איזה תצריך דברתנו וכמה תבקשנו
ואיך אתה מרליק אותנו את מי תורק
למים קרים ומי ראשון יפל לאשנו
ומה סתוב לך למעלה, במטותא,
על שכעים מיתות בית דין
ומה הפעם תחזשנו

תשמע, אתה לבר אחר ששט למעלה.
אתה גבור, מרהים, אדיר.
אנחנו ציץ עובר.

אנחנו עוד צאן פועה בדיר,
אתה מונה, סופר.

אנחנו קש גדף, פריע,
על גרגירי הערמה.

ורק אתה משיב הדין,
על קלפת האדמה.

האל, צרה תסא

אמיר גלז

כבדי מרון אומרים ומשום מה נדחקת ומצמרת עיני
שפעת כבשים עבי אליה.
בחמר חותם אותם, באדם פרוותם, אני מתאווה.
כבנמרון. אחד פרוש מתברג יופי.
בנמרון. בנמרון. זה בקצב הנכון זה.

לא זמן לשירים. לא זמן.
זמן העשירים.

אילה אלה אונ

הולך ונפרד. ויודע ועד שהולך ונפרד. וכבר לא יודע איך אחרת יהיה.
 וממשיך ונפרד מעצמו ונמשך איכשהו ודובר אל עצמו שזו, בנראה, הפרדה,
 שספרו לו עליה, שכך היא נראית.
 והולך ויודע שספק אם נתן לתקן משהו, או לבקש חנינה מנשיא, ממלך,
 או ממלך מלכי המלכים.
 והולך ונפרד והולך כשאר ההולכים.
 כמה רחמים עצמיים ישנם באיש ההולך ונפרד. כמה בקשות אחרונות.
 אין הוא יודע. זו לו פעם ראשונה. תמיד היה הוא האיש החוזר.
 וגם אין הוא יודע איך ינהג בטקס ההוא, עם חלופי האישים.
 מה יאמר. למי יעביר סמכויות. מה עושים הפרחים במקרים האלה.
 תמיד הם באים ליפות. להיות מגשים. מסרת קדושה.
 ודאי תהיה שם ילדה קטנה שתגיש ותקד. הוא ודאי ילטף את ראשה.
 מה עושים. מה עושות הפנים הנראות כאשר משמיעים את השיר.
 אולי משהו יבוא ליגע לו אישית משהו חכם, בנהוג במקרים האלה,
 משהו מקבל ההולם מצבים רגילים.